

Moncloa, bancs i repressió

«El Tribunal de Comptes exemplifica la dificultat de trobar una sortida política al marge dels ressorts de l'Estat»

Les fiances dels encausats davant del Tribunal de Comptes ja són al servidor de l'organisme fiscalitzador (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222762/tribunal-de-comptes-estudia-aval-govern-accio-exterior-generalitat>), perquè s'han tramès aquest dijous de manera telemàtica. Tota la feina feta en les últimes setmanes, amb el fons complementari de riscos del Govern al centre de l'equació, pot quedar en no-res si els instructors de la causa, emparats en una opacitat pròpia de qui fiscalitza sense ser fiscalitzat, certifiquen que el mecanisme ordit per la Generalitat no té validesa legal. Una previsió que, per cert, donen per feta alguns dels encausats, com ara Artur Mas. El Consell de Garanties Estatutàries (CGE) s'ha de pronunciar sobre el fons abans del 29 de juliol, i la Moncloa no farà cap moviment fins que aquest òrgan -únicament consultiu per obra i gràcia de la sentència contra l'Estatut- no hagi emès el seu dictamen. De nou, s'imposa el bucle jurídic-administratiu, sense estar descartada la via del Tribunal Constitucional (TC).

El cas del Tribunal de Comptes exemplifica fins a quin punt existeix la dificultat de trobar una sortida política al conflicte al marge de tots els ressorts de què disposa l'Estat. La sortida de la presó dels líders independentistes indultats (<https://www.naciodigital.cat/noticia/221345/govern-espanyol-indulta-presos-politics>) aporta canvis al terreny de joc, però episodis com el de les fiances tornen a embarrar-lo. Per dos motius: perquè clarifiquen fins a quin punt els mecanismes profunds de l'Estat detesten la possibilitat de qualsevol solució -i, de passada, ajuden a posar pedres al camí de Pedro Sánchez-; i perquè posen l'independentisme davant del mirall a l'hora de respondre la repressió. Aquesta vegada la fórmula és imaginativa i inclou el múscul de la Generalitat, però té costos. Un d'ells, el de les discrepàncies al Govern, personalitzades en Pere Aragonès i Jaume Giró en la primera vegada que topen des que comparteixen executiu (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222737/primera-topada-aragones-giro-aval-encausats-tribunal-de-comptes>).

El conseller d'Economia coneix bé el món de les finances, on sovint el poder és més corporatiu i resolutiu que a la política. Aquestes dues setmanes ha vist com, malgrat els múltiples esforços, cap entitat financera ha volgut avalar el fons complementari de riscos. La quantitat ha hagut de sortir de l'Institut Català de Finances (ICF) en una maniobra no exempta de tensions i viratges. Es fa complicat destriar la negativa dels bancs de la incomoditat de la Moncloa amb el sistema ideat per la Generalitat: quina entitat financera està disposada a pagar el cost -més reputacional que econòmic, vistes les quantitats globals- de col·laborar en una operació que inclou bèsties negres de l'Estat com Artur Mas, Carles Puigdemont o Oriol Junqueras?

El component més lesiu de la repressió no és la fi política dels protagonistes de l'1-O -els millors representants de la seva generació, com s'ha demostrat els últims anys i des que han sortit de la presó-, sinó la mort civil dels arquitectes del procés. No és que se'ls hagi de castigar, és que directament no puguin ni aixecar el cap. I, davant d'una maquinària en marxa com aquesta, animada pel govern de Mariano Rajoy, el marge de maniobra de Sánchez és escàs, perquè se li desmuntaria el discurs de defensa d'una separació de poders que, els últims quatre anys, s'ha esberlat. No és només el Tribunal Suprem, el Tribunal de Comptes o les múltiples causes obertes que queden pendents, sinó també el desemparament per fer-hi front dels qui són a la diana de l'Estat.

Quan els missatges que arriben de la Moncloa es basen en dir que el procés s'està acabant i que s'ha encetat una nova fase -en la qual els independentistes haurien d'haver après la "lliçó", en paraules de la nova ministra i portaveu Isabel Rodríguez (<https://www.naciodigital.cat/noticia/222632/dialeg-enverina-abans-arrencar>) -, no calibren una paradoxa: el procés estarà viu mentre existeixi repressió, perquè la repressió, a falta de full de ruta unitari, és la veritable argamassa del moviment. I, com que el govern espanyol no té la clau per aturar l'acció dels tribunals, dels de justícia i dels que fiscalitzen a la carta, tampoc té a les seves mans oferir un horitzó de convivència. Són les conseqüències d'haver amagat la política sota la catifa quan, en els dies fatídics de la tardor del 2017, era més necessària que mai.